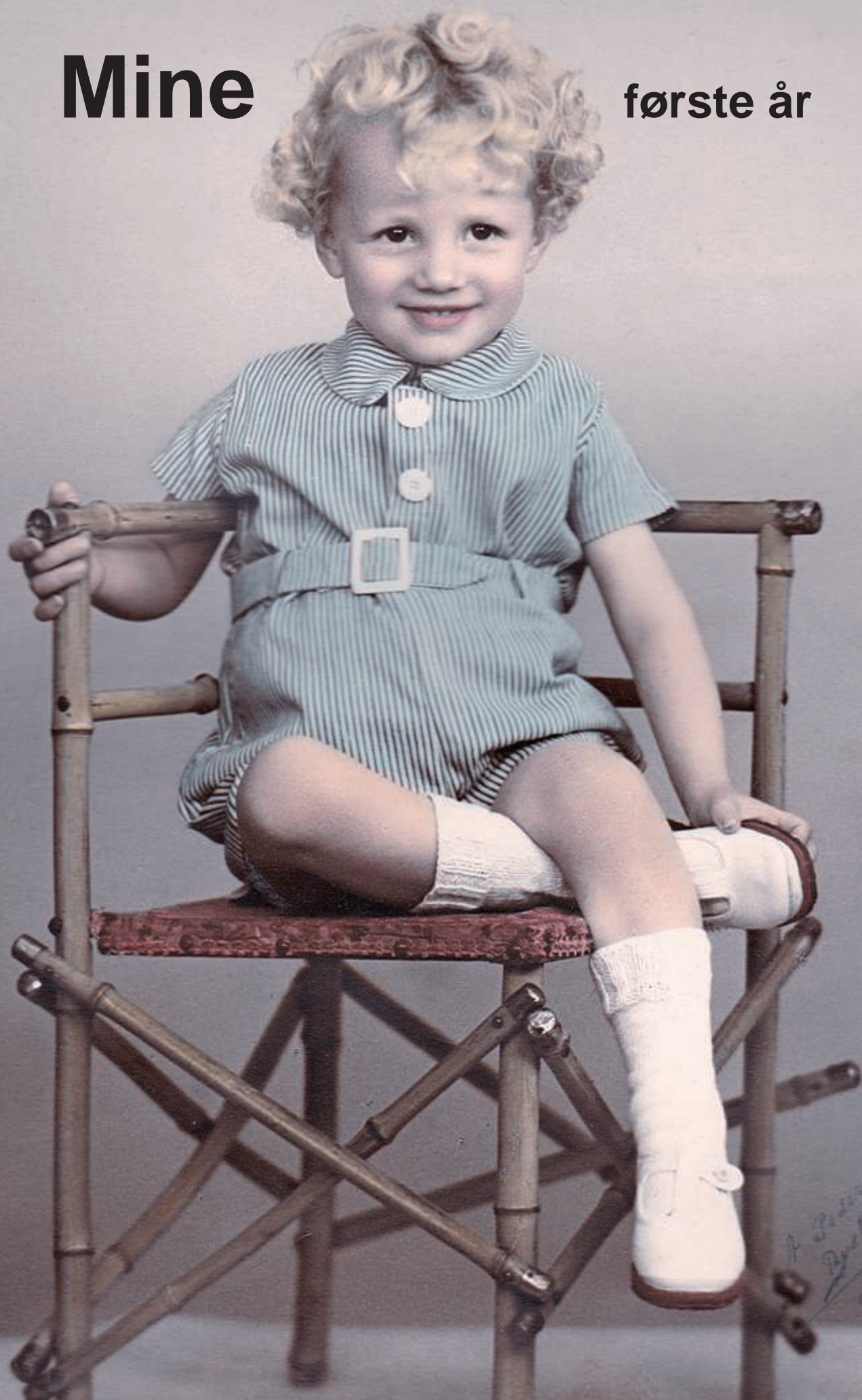

Mine

første år

*A. Peterson
Brooklyn
5*

Mine første år – og daglig-livet i Ryslinge

Som tidligere nævnt, så husker man ikke så meget fra de første år af ens liv. Eller i hvert fald meget lidt. Det meste, som man synes, man kan huske, er noget, man har fået fortalt af de voksne.

Så ligesom jeg har kigget min farfars regnskabsbøger igennem for at finde ud af, hvordan deres liv havde formet sig, så har jeg gjort det samme med min fars regnskabsbøger, for de er nemlig også opbevaret til eftertiden, nogle af dem.

Der er ikke noget, der tyder på, at min far og mors tilværelse forandrede sig så meget i årene efter min farfar's død, hvor jeg var deres eneste barn, altså før min søster Jette blev født.

Klip fra regnskabsbogen

Her er lidt af det, som jeg bl.a. fandt i regnskabsbogen.

I 1947 og fremover bliver der købt is, sikkert til isskabet.

Det var jo den måde man kunne holde mejerivarerne kølige på dengang. Man havde et isoleret skab og så købte man en blok is på mejeriet. Der havde de nemlig en frysemaskine. Men isblokken smeltede

jo ret hurtigt, så der skulle ny is til temmelig tit.

I 1948 får jeg et par sko. Da er jeg 1½-2 år. De kostede 7,45 kroner.

Så kan jeg se, at min far og mor gik i biografen (sikkert i Ringe) og også til revy. Det ved jeg så ikke, hvor det var henne. I 1948 begynder min far at skrive kørselsudgifter ind i regnskabsbogen, noget han ikke tidligere har gjort.

At de har deltaget i forskellige arrangementer kan man også læse af regnskaberne. Dyrskue, fest på Husmandsskolen, Egeskov Marked.

Og så er der naturligvis udgifter til husleje, både til min farmor for brug af værkstedet og til "moster" Astrid, hvor de boede.

I 1949 får jeg bl.a. et tog i fødselsdagsgave, den 2. november, som kostede 6,70 kroner. Til jul får min mor et gavekort af min far på 50,- kr.

I takt med, at min far udviklede karetmagerværkstedet til høvlebænkefabrik, bliver der handlet med Bondo & Co og Odense Værktøjsmagasin, begge i Oden-

Modsatte side:

Øverst: Sådan kunne et isskab se ud. Måske var det sådan et, mine forældre havde. Det var jo før der fandtes køleskabe eller dybfrysere.

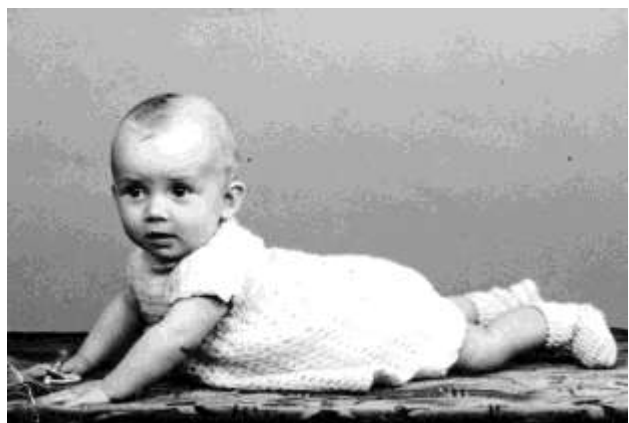
Ved siden af er et billede med nogle isblokke, som man købte på mejeriet. I byerne hos ismejeriet.

I midten tv.: Ringe Bio anno 1938.

I midten th.: Egeskov Marked.

Nederst: Torben med vores første hund, "Lyth".

Her th.: Min lillesøster Jette.

se. Og der figurerer bl.a. en regning for høvlebænke til Ryslinge Friskole.

Den 10. marts 1951 bliver min søster, Jette, født. I regnskabsbogen er anført: Blomster til Martha.

Hvis du vil vide mere om min far og mor, må du læse afsnitte, der handler om dem.

Vores hund

På nogle af de billeder, som du kan se fra mine første barneår, er der også en hund. En stor, dejlig schæferhund.

Den hed "Lyth". Det kom den til at hedde, fordi, når vi sagde noget til den, så lagde den hovedet på skrå, som om den lyttede til os. Derfor fik den det navn. Den var min bedste ven – har jeg fået fortalt.

Min far og mor havde mange venner og de gik ofte på besøg om aftenen hos hinanden i nabolaget. Der var ingen TV dengang - heller ikke computer eller Ipad. Engang var de listet over til naboen, efter jeg var faldet i søvn. Jeg var altså alene **hjemme sammen med "Lyth", men de gik hjem og kiggede til mig en gang imellem.**

På et tidspunkt var jeg vågnet, hvor de ikke var der, måske kunne jeg ikke finde min sut og så var jeg begyndt at græde og var stået ud af min seng og gået rundt i huset, indtil jeg til sidst var faldet i søvn **hos "Lyth" i dens hundekurv.**

Der blev jeg fundet, og "Lyth's" tæppe var drivvådt, fordi jeg havde tisset på det.

Men "Lyth" lå på gulvet ved siden af mig og passede på. Derfor var "Lyth" min bedsteste ven. Siden dengang lod de mig ikke være alene hjemme.

Modsatte side:

Øverst: Den lille Ford Prefect - O 7185.

Nederst: Ringe Jernbanestation i 1956.

Vores bil

Da jeg blev født, havde min mor og far allerede en bil, mørkeblå.

Den var en Ford Prefect, som min far havde købt som ny, lige inden 2. Verdenskrig startede i 1940.

Det viste sig, at det var ikke så smart. For da krigen kom og tyskerne havde besat Danmark, kunne man efterhånden ikke købe benzin og så måtte bilen stilles i garage.

Hjulene blev skruet af og bilen stod på nogle store træklodser, så den og dækkene ikke blev ødelagt. Olien blev tappet af og bilen pakket ind i noget stof. Og så stod den der, indtil krigen var slut. Det var rigtig ærgerligt for mine forældre og bilen havde vist heller ikke så godt af det. Men da krigen sluttede og man efterhånden igen kunne begynde at købe benzin, kom bilen ud af garagen igen og fik hjulene på. Og så kunne vi atter begynde at bruge den.

Der var ikke så mange, der havde bil dengang, men det var nu meget rart, så skulle vi ikke med toget som alle andre, selvom vi jo havde jernbanen her i Ryslinge. Den gik mellem Nyborg og Faaborg og man kunne skifte i Ringe til Svendborg og Odense.

Den lille Ford Prefect havde vi i mange år og vi var rigtig glade for den. Hold da op, hvor har vi kørt rigtig mange gode ture i den.

"De gamles udflugt"

Jeg kan bl.a. huske (eller har fået fortalt) at de, der havde bil dengang, én gang om året kunne deltage i "de gamles udflugt".

Dengang var der ikke ældreboliger eller plejecentre til gamle mennesker, som ikke længere kunne klare sig selv, men de boede i vid udstrækning hjemme hos deres voksne børn og blev plejet og passet af dem.

Men Ryslinge Borgerforening (og sikkert andre borgerforeninger i andre byer) deltog ofte i den tids socialforsorg.

Så én gang om året kørte bilfolket en tur med de gamle, ud i det fynske fædreland, med hjemmesmurte madpakker, citronso-davand og hvidtøl.

Man så nogle af de fynske landskaber og seværdigheder og talte om "gamle dage" og "ka' du ette huske". Så det deltog mine forældre også i, med den lille Ford Prefect.

Andre familie- og naboaktiviteter

Ellers skete det, at vi sommeraftener (far skulle jo arbejde om dagen), når det var sommer og varmt, kørte til stranden et eller andet sted på Østfyn, Nyborg eller Tårup måske og nogen gange var naboerne med. Jeg kan da huske Jacob Kjær og Marie, som var vores naboer, var med en

gang og vist også tømrer Larsen's, de havde jo begge bil. Ud til vandet, bade, spise hjemmesmurte smørrebrøds-madder til aften med sodavand til. Og så legede de med os unger. Det syntes vi var sjovt. Jeg husker at Jacob kunne gå på hænder og springe kraftspring. Og han var vist ikke helt ung længere.

Min farfar og farmor

Når man har levet i mange år og bliver rigtig gammel, så er der altid nogen af dem, man kender og rigtigt godt kan lide, som dør.

Enten fordi de også er blevet tussegamle eller fordi de har fået en sygdom, som lægerne ikke kan helbrede.

Det er rigtig sørgeligt og man bliver smadder ked af det og græder meget. Men så får man sig nogen nye venner og bliver glad igen.

Min farfar, Ole Christian Olsen, ham den rigtig gamle karetmager, døde, da jeg kun var ca. ½ år gammel, så ham kan jeg ikke huske.

Min farmor, som hed Dagmar Vilhelmine Kristine Valborg Olsen, var også ved at være lidt gammel. Men heldigvis var min (vores) faster Karen kommet hjem til Ryslinge, da min farfar blev syg, for at passe huset og hjælpe min farmor.

Faster Karen

Faster Karen havde været kokkepige og økonoma, dvs. én der laver mad ligesom en kok, forskellige steder, bl.a. på Kerteminde Sygehus.

Modsatte side:

Øverst tv.: Farfar og farmor som ældre.
Th.: Faster Karen i starten af 1950'erne.
Nederst tv.: Jette 1965, konfirmationsalderen.
Th.: Min søster Jette fotograferet til et dameblad engang først i 1960'erne.

Modsatte side:

Øverst: Faster Karens arbejdsplads - Ryslingle Trævarefabrik.

I midten tv.: En sparkestøtting, som ligner den min far lavede mange af.

I midten th.: Skovsøen i Ravnholt Dyrehave i min barndom.

Nederst tv.: Fam. Olsen og fam. Damgaard på skovtur til skovsøen i Ravnholt Dyrehave. Jeg husker det ikke.

Nederst th.: Ikke min gyngestol. Men sådan så den cirka ud.

På denne side:

Herunder: Vores dejlige schæferhund "Lyth":
En fantastisk legekammerat, som altid passede på mig.

Alle de store byer på Fyn havde et sygehus dengang.

Efter min farfars død blev hun boende i huset hos min farmor og fik arbejde på Ryslingle Trævarefabrik, hvor man bl.a. lavede grydeskeer og træbøjler. Der arbejdede hun i mange år.

Faster Karen blev aldrig gift og fik aldrig nogen børn, men hun blev en slags reservebedstemor for min søster Jette og mig. Faster Karen kan du læse om senere i min fortælling.

Desværre døde min farmor den 6. oktober **1951. Det var kun ½ år efter, at Jette var født.** Så midt i glæden over den lille nyfødte pige, var min far og mor jo også kedde af det.

